

[Aksel Larsen.]

træden blot skal være et ekko af de vestlige stormagter. Faren er så stor, de problemer, der skal afgøres, berører i ganske særlig grad Danmark, og derfor bør Danmark meget kraftigt give sin mening til kende og øve en positiv indflydelse.

Tanken om ved mellemstatlige aftaler at sikre freden i Østersørummet bør få Danmarks fulde støtte og aktive medvirken. Planen om en bred zone i Mellemeuropa, hvor der ikke må findes atom- eller raketvåben, vil dels være en god og praktisk begyndelse til totalt forbud mod og total afskaffelse af disse våben overhovedet, dels kunne fjerne eller i hvert fald i betydelig grad begrænse faren for krigeriske sammenstød her og dermed være et betydeligt skridt på afspændingens vej. Det vil sikkert være hensigtsmæssigt og muligt at udvide denne plans geografiske område til også at omfatte Nordeuropa, altså de fire skandinaviske lande. Da Sverige og Finland på forhånd har erklæret deres neutralitet, og da såvel den danske som den norske statsminister har indtaget det standpunkt, at Danmark og Norge ikke ønsker at modtage atomvåben og mellemdistanceraketter, burde muligheden for en fælles optræden af de nordiske lande i denne sag være givet. Jeg håber, at dette spørgsmål meget snart må blive genstand for en forhandling mellem de nordiske landes regeringer.

For det haster! Hver dag der går uden forhandling, kan gøre det vanskeligere at nå til en løsning, kan føre os nærmere mod katastrofen. Netop de nordiske landes hidtidige holdning og deklARATIONER, netop de nordiske landes betydningsfulde — men i krigstilfælde mere end farlige — geografiske beliggenhed gør det nødvendigt, at de tager et initiativ, og gør det muligt for dem at øve en meget betydelig indflydelse til gavn for fredens sag og til skabelse af tryk på vore lande og folk.

Måtte regering og folketing kende sin besøgstid og gøre alvor af den nyvurdering af de verdenspolitiske kendsgerninger, som statsministeren talte om, og skride til handling i fredens, i Danmarks, i vort folks interesse!

Bøgholm: Det er ganske naturligt, at denne debat har formet sig på den måde,

at de militære problemer gang på gang er blevet draget ind i drøftelsen. Det er nu engang sådan, at der er meget nær forbindelse mellem den udenrigspolitik, et land fører, og den militærpolitik, samme land fører.

Efter at det radikale venstre er blevet regeringsparti, kan det vel ikke være andet, end at dets stillingtagen til militære spørgsmål tiltrækker sig en noget større opmærksomhed, end forholdet var tidligere, og det er på denne baggrund, jeg gerne vil stille det konkrete spørgsmål til det radikale venstres ordfører i dag, det ærede medlem hr. Lannung: mener det ærede medlem, at det danske forsvar har en forsvarsopgave, eller at det kun er opgaven for det danske forsvar at konstatere en eventuel neutralitetskrænkelse?

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 16³⁰.

Mødet udsat kl. 16.

Mødet genoptaget kl. 16³⁰.

Forhandlingen genoptoges.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg er i den lykkelige situation, at jeg er i stand til at takke samtlige ordførere for de betragtninger, der blev anstillet vedrørende hovedlinjen i den redegørelse, som jeg på regeringens vegne gav i tirsdags. Der er måske en og anden, der vil mene, at den almindelige overensstemmelse, der er vedrørende hovedspørgsmålene, er udtryk for mangel på diskussionslyst, men jeg ved, og det ved alle tingets medlemmer efter de bemærkninger, der er gjort fra ordførernes side, at der kan være divergerende opfattelser af enkeltproblemer. Jeg tager altså denne enighed som udtryk for en almen opfattelse, og jeg må have lov til at tilføje, at det glæder mig, at en sådan generel opfattelse af målsætningen, af hovedlinjen i øjeblikket er til stede i det høje ting. Der er derfor ikke mange bemærkninger for mig at gøre her ved min replik, men enkelte af de